

Arrest

nr. 306 013 van 2 mei 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 14 maart 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet,

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent moslim. U bent afkomstig uit het dorp Shinar in het district Marwara in de provincie Kunar. U woonde hier samen met uw ouders, uw vier broers en twee zussen. U bent verloofd met [Aï.]. Op, ongeveer veertienjarige leeftijd bent u voor zo'n vier jaar naar Pakistan verhuisd. U woonde daar in Bajawul samen met de neven van uw vader. U werkte daar als arbeider in de bouwsector. Na ongeveer vier jaar keerde u terug naar het dorp Shinar in Afghanistan.

Terwijl u in Pakistan woonde had u ongeveer vier jaar een relatie met [A.]. Jullie hadden regelmatig telefonisch contact en spraken af en toe af. Jullie hielden jullie relatie geheim totdat u besliste dat u met [A.] wilde trouwen. U stuurde uw neven drie keer naar de familie van [A.] om een aanzoek te doen. Uw aanzoeken werden telkens geweigerd. U en [A.] besloten daarom samen naar Afghanistan te gaan zodat jullie relatie kon worden verdergezet. Echter, de avond waarop jullie samen zouden vertrekken, kwamen haar broers achter jullie plan. U besloot daarom om alleen te vertrekken. Nadat u aangekomen was in Shinar vertelde u alles tegen uw vader. Ongeveer zeven maanden nadat u terug in Afghanistan was, werden uw vader en broer door een lid van de taliban, [S.M.], en de verwanten van [A.], die in uw dorp woonden, aangesproken in verband met uw relatie in Pakistan. Hiervoor had u hierover al eens een discussie gehad met één van de verwanten van [A.] [S.M.] was door de verwanten van [A.] uit uw dorp op de hoogte gebracht van de relatie. Hij vroeg uw vader om u aan hem over te leveren. Uw vader bracht u hiervan op de hoogte en de dag daarna verliet u Afghanistan. Ongeveer één à twee weken na uw vertrek sprak [S.M.] uw vader opnieuw aan en vroeg naar u. Uw vader werd ook door hem geslagen. Hij zou in totaal nog vijf of zes keer naar u zijn komen vragen.

Na een reis van ongeveer vier jaar, via onder andere Iran, Turkije en Bulgarije, waar u ook een verzoek om internationale bescherming indiende, kwam u omstreeks 16 november 2021 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 18 november 2021.

U legde verder geen documenten voor ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedurele redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichten.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om

internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U gaf bij zowel uw interview als Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV) (Fiche NBMV 18/11/2023), uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Verklaring DVZ 25/03/2021), uw CGVS-vragenlijst als bij uw persoonlijk onderhoud op het CGVS volledig uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen over uw leeftijd, uw verblijfplaatsen en uw vrees. Daarnaast moeten er ook vraagtekens geplaatst worden bij uw nationaliteit.

Zo stelde u eerst en vooral bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming bij de DVZ op 18 november 2021 dat u geboren was op 20 mei 2005 en dat u dus minderjarig was (Registreren Verzoek om Internationale Bescherming (VIB)). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek werd uw geboortjaar aangepast naar 1 januari 1997. Uit de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij van 16 december 2021 staat dat u de dag van het medisch onderzoek op 3 december 2021 ouder was dan 18 jaar, vermoedelijk 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar. Dat u ten onrechte beweerde minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens kon u geen duidelijk beeld scheppen van uw verschillende verblijfplaatsen voor uw komst naar Europa. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst zijn immers kernelementen in de asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas beoordeeld kan worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Zo waren uw verklaringen in verband met uw verblijf in Pakistan tegenstrijdig. In uw minderjarigheids-interview op 18 november 2021 vermeldde u dat u geboren was in Shinar in Afghanistan, dat uw broer een winkel huurde in Peshawar in Pakistan. Voorts liet u uitschijnen dat u in een bergstreek in Afghanistan woonde (Fiche NBMV dd. 18/11/2021). Bij de DVZ verklaarde u op 25 maart 2022 aanvankelijk dat u van uw geboorte tot ongeveer drie jaar voordien in Kunar in Afghanistan had gewoond. Op het einde van het interview op 25 maart 2022 tijdens het overlopen van de vragenlijst CGVS stelde u dat in het begin van het interview gelogen had en dat u eigenlijk twaalf jaar in Pakistan gewoond had (Verklaring DVZ, p.6). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat u drie of vier jaar in Pakistan had gewoond (CGVS, p.6, 9). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat u niet meer precies wist hoe lang u in Pakistan had gewoond, enkel dat het voor een lange tijd was (CGVS, p.37). Hieruit kan worden geconcludeerd dat u niet eerlijk was over de lengte van uw verblijf in Pakistan en dat u hierover ook geen duidelijk beeld kon scheppen. Daarnaast kon u ook geen duidelijk beeld scheppen over de huidige woonplaats van uw familieleden. Zowel tijdens uw minderjarigheidsinterview (Fiche NBMV, p.2) als tijdens uw verklaringen bij de DVZ (Verklaringen DVZ, p.7-9) verklaarde u dat uw familieleden zich in Afghanistan bevonden. Echter, tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw familie vier tot zes maanden na uw aankomst in België, verhuisd was naar Pakistan (CGVS, p.10). U legde hiernaast geen documenten voor die uw nationaliteit of identiteit konden bevestigen (CGVS, p.3). Deze elementen in combinatie met uw gebrekkige antwoorden op verschillende algemene vragen over Afghanistan zorgen ervoor dat uw nationaliteit in vraag kan worden gesteld. U was niet op de hoogte van de Afghaanse kalender (CGVS, p.4). U wist daarnaast niet welke verschillende feesten er in Afghanistan gevierd worden of welke verschillende feestdagen er zijn (CGVS, p.38). Verder kon u niet zeggen welke verschillende etnische groepen er in Afghanistan leven (CGVS, p.38). Ten slotte werden deze twijfels die er tijdens het onderhoud al waren gerezen bij uw nationaliteit bevestigd door het registratieformulier van de Dublin Unit in Bulgarije. Op dit document, dat het CGVS na het persoonlijk onderhoud ontving, staat er dat u de Pakistaanse nationaliteit hebt, geboren bent op 15 augustus 1997 en

[H.Z.] heet (zie administratief dossier). U legde dus geheel andere verklaringen af wat betreft uw identiteit en nationaliteit in Bulgarije. Al deze vaststellingen tasten uw algemene geloofwaardigheid in sterke mate aan.

Daarbovenop legde u verschillende tegenstrijdige verklaringen af in verband met uw vrees en de redenen dat u Afghanistan verliet. Bij uw minderjarigheidinterview gaf u aan dat u Afghanistan verlaten had omwille van de ontvoering van uw broer door de taliban (Fiche NBMV, p.4). Bij het invullen van de CGVS-vragenlijst en tijdens uw persoonlijk onderhoud gaf u dan weer aan dat u gevlucht was uit Afghanistan omwille van een geheime relatie. Wanneer u tijdens uw onderhoud werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat wanneer u hiernaar gevraagd zou worden u gewoon zou zeggen dat het verzonnen was en dat u het advies van andere jongens gevolgd had (CGVS, p.38). Ook uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud in verband met de geheime relatie waardoor u Afghanistan verliet zijn helemaal uiteenlopend en tegenstrijdig met uw verklaringen hieromtrent bij de DVZ. Bij de DVZ verklaarde u dat een vriend van u, genaamd [S.M.], een geheime relatie had met Asma, de vrouw van een lid van de taliban genaamd [S.A.] (CGVS-vragenlijst, punt 5). Tijdens het eerste deel van het persoonlijk onderhoud en aan de start van uw vluchtrelaas verklaarde u hetzelfde als bij de DVZ (CGVS, p.2-23). Maar midden in uw vluchtrelaas verklaarde u plots dat u dit allemaal verzonnen had en dat u degene was die een geheime relatie had met een vrouw, genaamd [A.], in Pakistan (CGVS, p.23). U zei gevlucht te zijn uit Afghanistan omdat de verwanten van de vrouw op de hoogte waren geraakt van jullie relatie en hier een talibanlid uit uw dorp in Afghanistan van op de hoogte hadden gebracht (CGVS, p.23). Hij begon u hierdoor te bedreigen (CGVS, p.23). U loog hierover opnieuw omdat jongens uit uw opvangcentrum u zeiden dat u de taliban bij uw verhaal moest betrekken zodat u meer kans had op een positieve beslissing (CGVS, p.23).

U gaf zelf toe dat u meerdere malen gelogen had over de reden waarom u Afghanistan verlaten had (CGVS, p.23). U hebt dus duidelijk bewust de Belgische asielinstanties proberen misleiden. Dat anderen u hadden aangeraden om over uw vluchtreden te liegen volstaat niet als uitleg voor uw handelwijze. Het was uw eigen verantwoordelijkheid om de waarheid te vertellen. Het werd van u verwacht dat u, in het voordeel van uw verzoek om internationale bescherming, zo eerlijk mogelijk op de vragen antwoordde. Aan het begin van het onderhoud werd u dan ook gezegd dat het belangrijk was dat u de waarheid vertelde tijdens het onderhoud (CGVS, p.2). Daarnaast wachtte u meer dan de helft van het onderhoud voordat u verklaarde gelogen te hebben (CGVS, p.23). Bovendien kreeg u helemaal aan het begin van het onderhoud al de mogelijkheid om dit te melden wanneer u werd gevraagd hoe uw interview bij de DVZ was verlopen (CGVS, p.3). Dit alles wijst erop dat u bewust de Belgische asielinstanties probeerde te misleiden.

Voor de volledigheid moet er nog op gewezen worden dat er in uw eigenlijk vluchtrelaas verschillende onaannemelijkheden op te merken zijn. Zo is het niet aannemelijk dat u na vier jaar plots besloot dat u [A.] meerdere malen ten huwelijk zou vragen terwijl jullie de relatie geheim moesten houden vanwege de mogelijke negatieve reactie van haar familie (CGVS, p.24-26). Daarnaast is het opmerkelijk dat de familie van [A.] nooit actie ondernamen of u vroegen om de relatie stop te zetten toen u, via uw neven, meerdere malen een huwelijksaanzoek deed (CGVS, p.26). Het is pas nadat ze ontdekten dat u en [A.] wilden vluchten en nadat u al naar Afghanistan gevlucht was dat ze naar u opzoek gingen en u wilden straffen (CGVS, p.29). Het is bovendien merkwaardig dat u niet op de hoogte was van het feit dat er verwanten van [A.] in hetzelfde dorp in Afghanistan woonden als u en uw familie (CGVS, p.29-30). Verder is het opmerkelijk dat uw vader en broer pas zes of zeven maanden na uw aankomst in Afghanistan werden aangesproken door het talibanlid [S.M.] en [A.]'s verwanten (CGVS, p.31). De antwoorden die u gaf om deze merkwaardigheid te verklaren waren tegenstrijdig. U verklaarde dat zowel de taliban als de verwanten hiervoor niet op de hoogte waren van de relatie (CGVS, p.32). Later verklaarde u echter dat u eerder al door één van de verwanten van [A.] werd aangesproken in verband met de relatie (CGVS, p.35-36). U kon dus niet verklaren waarom er nooit eerder iets gebeurde. Na uw vertrek zou het talibanlid nog vijf of zes keer informatie over u hebben proberen inwinnen (CGVS, p.33-34). Hij zou uw vader uitgescholden, bedreigd en geslagen hebben, maar verder gebeurde er niets (CGVS, p.34). De verwanten van [A.] zouden nog één keer naar u gevraagd hebben (CGVS, p.36). Deze elementen ondermijnen de ernst van de situatie en uw vrees.

Uw familie verhuisde uiteindelijk naar Pakistan omwille van de situatie met [S.M.], maar voornamelijk om te werken (CGVS, p.35). Het is opmerkelijk dat uw familie de beslissing nam om naar Pakistan te verhuizen terwijl u uit Pakistan gevlucht was omwille van de problemen met de familie van [A.]. Hierdoor kan de ernst van de situatie die u omschreef in vraag worden gesteld. U verklaarde namelijk dat uw ouders in Pakistan geen problemen hadden omdat u het probleem was (CGVS, p.36). Dit is echter tegenstrijdig met uw verklaringen dat uw vader, na uw vertrek, regelmatig door [S.M.] werd aangesproken en geslagen en dat uw familie naar Pakistan verhuisde omwille van deze problemen (CGVS, p.34). Het is niet geloofwaardig dat uw ouders in Afghanistan werden lastiggevallen, maar dat wanneer ze naar Pakistan verhuisden, de plek waar [A.] en haar familie wonen, ze geen problemen meer kennen. De bovenstaande elementen zorgen er dan ook voor dat de ernst van uw vrees in vraag kan worden gesteld. Dit in combinatie met het gebrek aan algemene geloofwaardigheid door de verschillende tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden in uw verschillende verklaringen zorgt ervoor dat uw vrees en relaas als niet-geloofwaardig beschouwd kan worden.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw leeftijd, de verblijfplaats(en) van uw familie, uw verblijfplaats(en) voor uw komst naar Europa en de reden van uw vertrek. Bovendien zijn er zelfs indicaties dat u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust (CGVS, p. 37-38). Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel uit het bovenstaand blijkt dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw reële verblijfssituatie voor uw komst naar Europa, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker

aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die

volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een

deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingen-wet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie

te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

In vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de

specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep in casu

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de wet van 5 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar *“EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023”*, *“UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023”* alsook de *“COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023”*. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop noch informatie die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen, die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zouden nopen.

3. Beoordeling

In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker de schending op van: *“artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 48/9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten en het recht verhoord te worden en van artikelen 14 en 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de werking van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, , evenals van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de inachtneming van de rechten van verdediging.”*

Verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze de bestreden beslissing artikel 48/9 van de Vreemdelingen-wet schendt, dat het kader uiteenzet voor de beoordeling van de bijzondere procedurele noden van een verzoeker om internationale bescherming.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het artikel 14 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CG) schendt.

De Raad leest tevens nergens een concrete uitleg waarom verzoeker, die niet minderjarig is en geen kinderen heeft, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat de *“Rechten van het kind”* behelst, geschonden acht.

Wat betreft de aangevoerde schending van de beginselen van *“behoorlijk bestuur”* en van *“het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur”*, wijst de Raad erop dat verzoeker niet specificeert welk beginsel van behoorlijk bestuur hij hiermee geschonden acht, andere dan de zorgvuldigheidsplicht.

Deze onderdelen van het middel zijn daarom onontvankelijk.

De bestreden beslissing is duidelijk voorzien van juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker zet niet uiteen waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen. Dat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden, blijkt uit het feit dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven. Dit wordt verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Voor wat betreft het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht dit verweerder om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad gaat ervanuit dat de door verzoeken geschonden geachte *“beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg”* dezelfde verplichting opleggen, minstens legt verzoeker niet uit dat dit een andere invulling kent.

Dit alles wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag wordt behandeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet waarnaar voormelde bepaling verwijst.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Kernpassage van de bestreden beslissing is de volgende:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw leeftijd, de verblijfplaats(en) van uw familie, uw verblijfplaats(en) voor uw komst naar Europa en de reden van uw vertrek. Bovendien zijn er zelfs indicaties dat u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust (CGVS, p. 37-38). Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.”

De uitgebreide vaststellingen die verweerder leiden tot deze conclusie en die figureren in de bestreden beslissing, vinden steun in de stukken die zijn opgenomen in het administratief dossier:

Uit de bespreking die hierna volgt, blijkt dat verzoeker niets aanbrengt dat de bovenvermelde kernpassage doet wankelen.

In eerste instantie voert verzoeker aan dat verweerder naliet hem te confronteren met de vaststelling dat op het registratieformulier van de Dublin Unit in Bulgarije staat dat hij de Pakistaanse nationaliteit heeft, dat hij is geboren op 15 augustus 1997 en H.Z. heet. Verzoeker vervolgt dat dit nochtans een fundamenteel element van de bestreden beslissing betreft en dat het verweerder aldus toekwam hem op basis van dit bewijs opnieuw op te roepen om hierover te worden gehoord en hem de kans te geven zich ertegen te verweren.

De Raad merkt op dat het loutere feit dat verzoeker niet werd geconfronteerd met bepaalde informatie zoals in casu het feit dat hij in Bulgarije staat geregistreerd als Pakistaan, onder een andere naam en met een andere geboortedatum, geen afbreuk doet aan het objectief bestaan van deze feiten. Verzoeker werpt in het enig middel tevergeefs een schending op van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Dit bepaalt immers: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* In casu gaat het echter niet om de vaststelling van een tegenstrijdige verklaring die tijdens het persoonlijk onderhoud werd vastgesteld maar over informatie vervat in het administratief dossier waarvan verzoeker niet onwetend kan zijn vermits het zijn eigen verklaringen betreft, afgelegd in Bulgarije. Verzoeker heeft voorts ruimschoots de mogelijkheid gehad om in het verzoekschrift, bij aanvullende nota of op de terechtzitting op nuttige en effectieve wijze eventuele *“verweermiddelen”* naar voor te brengen. Hij komt echter niet verder dan in het verzoekschrift te stellen dat verweerder hem met voormelde informatie had moeten confronteren zonder concreet uiteen te zetten welke elementen hij dan in dit verband had willen aanvoeren. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker ter terechtzitting niet aanwezig was zodat hij over deze kwestie ook niet persoonlijk kon worden gehoord.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker door verweerder op 4 april 2023 uitvoerig werd gehoord. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, dat hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en dat hij zich heeft laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verzoeker kreeg acht dagen de tijd om nog opmerkingen in te dienen bij het verslag waarvan hij een kopie heeft ontvangen. Van deze gelegenheid heeft hij geen gebruik gemaakt.

De Raad besluit dan ook dat een schending van het hoorrecht en van de rechten van de verdediging niet blijkt.

Vervolgens wijst verzoeker algemeen op *“verschillende tegenstrijdigheden (...) opgesomd in de bestreden beslissing”*. Hij betoogt vervolgens dat de Raad *“niet anders kan dan het flagrante gebrek aan volwassenheid van verzoeker vast te stellen”*, en poneert dat *“hij was beïnvloed door andere jongeren”* en dat zijn houding getuigt van *“flagrant gebrek aan rijpheid en/ of een psychologische probleem”*. Verzoeker verwijt verweerder *“dit”* niet te hebben onderzocht. Hij is ervan overtuigd dat *“een dergelijk onderzoek”* nochtans *“bijzonder relevant”* had kunnen zijn gezien zijn *“kennelijke kwetsbaarheid”* en dat verweerder hem had moeten uitnodigen *“medische documenten”* voor te leggen betreffende zijn gezondheidstoestand.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog bol staat van poneringen en overtuigingen die hij op geen enkele manier concreet staft. Om te beginnen kan verzoeker zich niet verschuilen achter een gebrek aan volwassenheid. Daar waar verzoeker zich bij aankomst voordeed als minderjarige, blijkt uit de beslissing van dienst voogdij van 16 december 2021 die zich in het administratief dossier bevindt dat na een leeftijdsonderzoek verzoekers geboortedatum werd aangepast naar 1 januari 1997 en dat hij op 3 december 2021 een leeftijd had waarbij 26.7 jaar met een standaarddeviatie van een 2.3 jaar een goede schatting is. Verzoeker was op dat moment dus minstens 24.4 jaar oud en op het moment van het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 4 april 2023 was hij bijna 26 jaar oud. De Raad kan dus allerminst een *“flagrante gebrek aan volwassenheid”* in zijn hoofd vaststellen. Daarnaast is er geen enkele indicatie dat verzoeker psychologische problemen zou hebben. Hij heeft dit op geen enkel moment tijdens de asielprocedure aangegeven terwijl hij hier wel degelijk de kans toe kreeg. Zo blijkt uit de vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”* dat verzoeker op de vraag *“Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?”* *“nee”* antwoordde (Document *“Vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’”* van 25 maart 2022 in het administratief dossier). Ook op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CG heeft verzoeker niets in dergelijke zin aangehaald. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker de verwachting koestert dat verweerder hem had dienen uit te nodigen om medische documenten voor te leggen betreffende zijn gezondheidstoestand. Hij staft enig probleem op dit vlak thans ook niet met enig begin van bewijs en hij was zoals gezegd niet persoonlijk aanwezig op de terechtzitting zodat de Raad hem op dit punt ook niet kon bevragen. Verzoeker toont bijgevolg allerminst aan dat zijn tegenstrijdige verklaringen te verantwoorden zijn door zijn leeftijd of psychologische problemen, noch vormt een algemene verwijzing naar het advies van *“andere jongeren”* hiervoor een bevredigende verklaring. De Raad benadrukt dat de medewerkingsplicht betekent dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze zijn asielrelaas zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de asielinstanties correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven, wat duidelijk niet het geval is in casu.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.1.2. Verwestering

Vooreerst verwijst de Raad naar de bovenvermelde kernpassage waarin onder meer kan worden gelezen: *“Bovendien zijn er zelfs indicaties dat u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt.”*

Verzoeker brengt helemaal niets concreets aan, zelfs geen begin van bewijs, waaruit blijkt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit, wat toch een voorwaarde is om zich te kunnen beroepen op een vrees voor vervolging wegens verwestering.

Wat er ook van zij, voor wat betreft de problematiek van (gepercipieerde) verwestering, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de informatie die in de aanvullende nota van 14 maart 2024 kan worden gelezen, blijkt niet dat over bovenvermelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In het verzoekschrift laat verzoeker ook geheel na concreet aan te tonen dat hij dermate is verwesterd en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat hij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of vervolgd.

Zoals gezegd is verzoeker niet ter terechtzitting verschenen zodat hij op dit punt ook niet kon worden bevestigd. De raadvrouw heeft zelf ter terechtzitting geen elementen inzake verwestering bijgebracht.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn vluchtrelaas of op verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Onder het kopje “toekenning van de subsidiaire bescherming” vraagt verzoeker ondergeschikt dat hem de subsidiaire bescherming wordt “erkend” in overeenstemming met artikel 48/4, §2 b) en c) van de Vreemdelingenwet. Hij haalt een arrest aan van het Hof van Justitie dat de notie van “internationaal of binnenlands gewapend conflict” omschrijft. Hij benadrukt zijn regio van herkomst en wijst erop dat die door

het CG niet in twijfel wordt getrokken. Hij is van oordeel dat het CG ten onrechte tot het besluit komt om hem geen subsidiaire bescherming toe te kennen. Volgens hem maakt het CG *“een gedeeltelijke of verkeerde lezing”* van de betrokken documenten.

Onder het kopje *“D.2. De toepasselijkheid van artikel 48/4, §2, onder b) van de wet van 15.12.1980 in het licht van de ongekende humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan”* besteedt verzoeker aandacht aan de humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan. Hij verwijst hierbij naar bevindingen van het Wereldvoedselprogramma van de VN. Vervolgens besteedt hij uitgebreid aandacht aan de verantwoordelijkheden van de actoren in de humanitaire crisis. Hij verwijst naar diverse bronnen om te concluderen dat, in tegenstelling tot wat het CG beweert, de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg is van specifieke acties van specifieke actoren.

Onder het kopje *“D.3. De humanitaire crisis in Afghanistan leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM”* besteedt verzoeker vervolgens aandacht aan rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en sociaal-economische situaties, waaronder het arrest Sufi en Elmi van 28 juni 2011 (dat betrekking heeft op de levensomstandigheden in Somalië en waarin een schending van voormeld verdragsartikel werd vastgesteld) en het arrest SHH tegen het Verenigd Koninkrijk van 13 oktober 2021 (dat betrekking heeft op de levensomstandigheden in Afghanistan en waarin geen dergelijke schending werd vastgesteld). Verzoeker is van oordeel dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood in vele opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en dat de elementen waarop het Hof zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd, ook thans in Afghanistan aanwezig zijn.

Onder het kopje *“D.4. Subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis/hongersnood”* geeft verzoeker vervolgens een uiteenzetting over artikel 15 b) van de Kwalificatie-richtlijn, waarbij hij het arrest M'Bodj van het Hof van Justitie van 18 december 2014 aanstipt alsook het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 27 mei 2008. Hij besluit, *“De humanitaire crisis die Afghanistan thans kenmerkt, de hongersnood die het leven van een groot deel van de bevolking bedreigt, is duidelijk het gevolg van het optreden van actoren. De machtsovername door de Taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, hebben ertoe geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op voedselgebied. In strijd met de “New Policy for the Examination of Applications for International Protection from Afghanistan” van het CGVS wordt aan Afghanen die niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, subsidiaire bescherming verleend (sic) wegens het risico van onmenselijke of vernederende behandeling in verband met de humanitaire crisis en de hongersnood in hun land.”*

Vooreerst, waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt en erop wijst dat zijn regio van herkomst door het CG niet in twijfel wordt getrokken, mist dit manifest feitelijke grondslag. Verzoeker lijkt moedwillig de vaststellingen in de bestreden beslissing te negeren met daarin de bovenvermelde kernpassage waarin onder meer kan worden gelezen: *“Bovendien zijn er zelfs indicaties dat u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt.”*

Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift lange beschouwingen over de nood aan subsidiaire bescherming, maar hij brengt helemaal niets concreets aan, zelfs geen begin van bewijs, waaruit blijkt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit, wat toch een voorwaarde is om zich te kunnen beroepen op de precare socio-economische situatie aldaar.

Wat er ook van zij, uit informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van de verwerende partij waarbij zij de recentste beschikbare landeninformatie meeneemt (cf. punt 2 in fine) – kan alleszins niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken volgens de recentste ter beschikking gestelde informatie in wezen immers multi-dimensionaal te zijn, zoals de aanvullende nota ook uiteenzet. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19- pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de

arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Ook waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat zij maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. De aanvullende nota stelt, op basis van de recentste beschikbare landeninformatie, trouwens: *“Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.”*

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Hij bespreekt de humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan en verwijst naar diverse weblinks ter ondersteuning hiervan. Zij overspannen een periode van januari 2018 tot januari 2022. Dit kan echter niet opwegen tegen de recentere informatie die de bestreden beslissing meeneemt en hierin uitdrukkelijk werd vermeld en die ook wordt aangebracht in de aanvullende nota op grond waarvan wordt geconcludeerd dat de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich nog steeds niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers overtuiging dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg is van specifieke acties van specifieke actoren kan niet tot een ander oordeel leiden. Verzoeker is verder van oordeel dat de huidige situatie in Afghanistan niet meer vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van het arrest S.H.H. van het EHRM. Er is immers niet langer een functionerende centrale regering aanwezig nu het land volledig onder controle staat van een islamitische groepering. Daardoor zou de huidige situatie eerder vergelijkbaar zijn met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. Dit standpunt kan evenwel niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig geleid door de taliban, met de-factoministers en de-facto-functionarissen (EUAA, *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023 p. 17-18). Het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen waardoor hij bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan zal terecht-komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij een gezonde jonge man is van thans ongeveer 27 jaar.

Dit alles neemt niet weg dat een mogelijke terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de overwegingen die

daarover figureren in de bestreden beslissing alsook de conclusie dat dit niet het geval is. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten.

Verzoeker citeert onder het kopje “D.1.Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan” uit de “*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 juli 2018, uit het rapport “*Afghanistan : les conditions de sécurité actuelles*” van OSAR van 12 september 2019, uit het rapport “*Afghanistan 2019*” van Amnesty International en uit het verslag “*Civilians Are Losing the War in Afghanistan*” van Human Rights Watch van 14 september 2018. Verzoeker betoogt dat de veiligheidssituatie ondertussen niet wezenlijk is veranderd, waarvoor hij naar zijn oordeel steun vindt in het verslag “*Afghanistan – Events of 2019*” van Human Rights Watch van 2020 waaruit hij citeert. Hij betoogt dat al deze ontwikkelingen moeten worden gezien in de context van recente gebeurtenissen in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, waarna hij deze uitgebreid uiteenzet. Hij citeert uit het rapport “*Afghanistan security situation: country of origin information report*” van EASO van januari 2022 en uit de nota “*Position on returns to Afghanistan*” van UNHCR van 17 augustus 2021. Hierin roept deze organisatie alle landen op om gedwongen terugkeer naar Afghanistan op te schorten, wat werd herbevestigd in haar nota “*Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan*” van februari 2022. Verzoeker citeert uit een arrest van de Raad van 17 januari 2019 met nummer 215 314 waarin wordt opgeroepen tot voorzichtigheid bij de analyse van asielaanvragen ingediend door Afghanen. Verder is hij van oordeel dat de bronnen waarop de motivering van verwerende partij is gebaseerd dateren van januari 2022 en dat de laatste voor dit verslag verzamelde informatie dateert van 8 december 2021. Volgens verzoeker blijkt hieruit duidelijk dat de verwerende partij de gebruikte informatie niet voldoende heeft geactualiseerd. Hij citeert vervolgens zeer uitgebreid uit het rapport “*Afghanistan : country focus*” van EASO van januari 2022 en trekt hieruit de conclusie dat het voorbarig is te denken dat de veiligheidssituatie is gestabiliseerd en dat het gebrek aan actuele en objectieve informatie maakt dat er voorzichtig moet worden gehandeld. Hij citeert uit het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813 waarin volgens hem werd geoordeeld dat er geen voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt om te kunnen oordelen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. Hierna betoogt verzoeker: “*Vandaar blijkt het dat de analyse van verwerende partij over de veiligheidssituatie in Afghanistan die volgens haar gestabiliseerd was, voorbarig en onnadenkende is in het licht van de informatie die hierboven vermeld zijn. Op dit ogenblik beschikken wij niet over voldoende nauwkeurige en actuele informatie om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. Daardoor, nodigen wij de verwerende partij uit om ofwel haar standpunt te heroverwegen, ofwel haar standpunt over de veiligheidssituatie in Afghanistan te herzien, ofwel een “Fact-Finding Mission” (hierna FFM) naar Afghanistan te ondernemen om haar standpunt over de stabilisering van de veiligheidssituatie in Afghanistan te bevestigen of te ontkennen.*” Vervolgens haalt hij een verslag aan van de “*European Country of Origin Sponsorship*” waarin richtlijnen worden opgenomen voor de uitvoering van een dergelijke missie.

Vooreerst herhaalt de Raad dat waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat zijn regio van herkomst door het CG niet in twijfel wordt getrokken, dit manifest feitelijke grondslag mist. Verzoeker lijkt moedwillig de vaststellingen in de bestreden beslissing te negeren met daarin de bovenvermelde kernpassage waarin onder meer kan gelezen worden: “*Bovendien zijn er zelfs indicaties dat u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt.*” Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift lange beschouwingen over de nood aan subsidiaire bescherming, maar hij brengt helemaal niets concreets aan, zelfs geen begin van bewijs, waaruit blijkt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit, wat toch een voorwaarde is om zich te kunnen beroepen op de precare veiligheidssituatie aldaar.

Wat er ook van zij, verweerder heeft in de bestreden beslissing voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie duidelijk rekening gehouden met de “*EUAA Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023. Hij heeft zoals gezegd een aanvullende nota neergelegd waarbij hij de recentste beschikbare landeninformatie meeneemt. Hieruit blijkt niet dat er zich een andersluidende beoordeling opdringt van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Zo nam het aantal ISKP-aanvallen aanzienlijk af in de referentie-periode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als “*verminderd*” en “*beperkt*”. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia, Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 32-34). Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meeste in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 29-30).

De ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt haar oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 41). Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Hij citeert uit een resem verslagen en rapporten die de periode augustus 2018 tot 31 maart 2022 overspannen. Zij kunnen echter niet opwegen tegen de recentere informatie die de bestreden beslissing meeneemt en hierin uitdrukkelijk wordt vermeld en die ook wordt aangebracht in de aanvullende nota op grond waarvan wordt geconcludeerd dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet voorts niet in hoe verzoeker van het CG kan verlangen dat het een *"Joint Fact Finding Mission"* gaat uitvoeren in Afghanistan om de situatie ter plekke te gaan beoordelen.

Verzoeker kan aan het voorgaande ook geen afbreuk doen door op algemene wijze via een verwijzing naar het Nansen-verslag van 23 juni 2022 kanttekeningen te plaatsen bij het actueel karakter van de informatie waarop de EUAA zich in zijn analyse van april 2022 baseert. Hij lijkt eraan voorbij te gaan dat verweerder in de bestreden beslissing voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie duidelijk stelt dat de *"EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023"* in rekening wordt genomen. Alleszins heeft verweerder zoals reeds vaker gezegd een aanvullende nota neergelegd waarbij hij de recentste beschikbare landeninformatie meeneemt. Hieruit blijkt niet dat een andersluidende beoordeling van de veiligheidssituatie zich opdringt. Waar verzoeker verwijst naar de arresten van de Raad met nummer 215 314 van 17 januari 2019 en met nummer 270 813 van 31 maart 2022, zal de Raad niet ontkennen dat elk verzoek om internationale bescherming van een Afghaanse onderdaan met de nodige voorzichtigheid moet worden behandeld en dat hierbij rekening moet worden gehouden met de recentste bronnen, quod in casu.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *"willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict"*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grond-gebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en uit de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 blijkt niet dat hier heden anders over moet worden gedacht. Verzoeker brengt geen dergelijke persoonlijke omstandigheden aan.

Verzoeker brengt noch in het verzoekschrift noch nadien andersluidende informatie aan waaruit blijkt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder is tekort geschoten bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Evenmin toonde verzoeker aan dat verweerder de artikelen 48/6 of 48/7 geschonden heeft zoals geduid in punt 2.

De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Verzoeker zet nergens uiteen dat verweerder een aangebracht element over het hoofd heeft gezien. Evenmin houdt hij voor dat verweerder geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met elementen die hij zelf behoorde aan te dragen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt bijgevolg niet.

De Raad benadrukt dat de medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker veronderstelt dat hij de nodige elementen verschafft om te kunnen overgaan tot de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Van verzoeker mag dus worden verwacht dat hij zeker duidelijkheid schept over zijn nationaliteit en zijn verschillende verblijfplaatsen zodat er een duidelijk zicht is op zijn reële herkomst en reële verblijfs-situatie. In de bestreden beslissing wordt terecht benadrukt dat identiteit, nationaliteit en herkomst de kernelementen van een asielprocedure uitmaken.

Het is belangrijk voor de asielinstanties om het land van nationaliteit te kunnen vaststellen ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de verzoeker de Afghaanse nationaliteit niet bezit, en deze persoon doorheen zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfs-situatie elders, dan moet worden besloten dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond. Indien de asielzoeker verder in gebreke blijft zijn beweerde nationaliteit of zijn staatloosheid aannemelijk te maken, kan hij onmogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming aangezien niet kan worden bepaald in functie van welk land de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient te worden beoordeeld.

Het enig middel is bijgevolg, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA